
BOBBY LAMMERS

**KOGEL
BRIEF**

HarperCollins

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Bobby Lammers
Omslagontwerp: Buro Blikgoed
Omslagbeeld: © Hayden Verry / Arcangel Images
Zetwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 94 027 7394 1 (e-book)
NUR 330

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en uitgever worden hierbij niet beperkt.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

30 maart 2004

Irak – As Samawah

Het maanlicht weerkaatst in de Eufraat en de temperatuur is 's nachts een stuk aangenamer. De vliegen die overdag de dienst uitmaken, laten zich niet zien. Er is niemand op straat en op een enkele woning na is het licht overal gedoofd. In de verte blaft een zwerfhond. De stad ligt er vredig bij en het geritsel van de palmbomen langs de rivier maakt het plaatje compleet. Alleen de geur verpest de sfeer. Robert kan niet wennen aan het open riool dat door de stad heen loopt. Al verschillende keren keek hij verbaasd naar een behoorlijke bolus die nietsvermoedend zijn weg vervolgde om uiteindelijk zijn vrijheid te vinden in de Eufraat. Overdag zag hij tijdens zijn patrouille kinderen bommetjes maken in de rivier, volwassen mannen zochten verkoeling door zichzelf even onder te dompelen en de vrouwen deden er de was in. Alleen al bij de gedachte krijgt Robert de rillingen.

De teammaten van Robert zijn achter hem bezig bij een huis waar hij meerdere malen op verschillende tijdstippen op verkenning was gegaan. De buitenkant van het pand kan hij dromen. Twee verdiepingen, plat dak, geen achterom, één voordeur en twee ramen beneden en één raam boven. Links van het huis staat een klein bijgebouwtje dat alleen via de voorkant te benaderen is. Het heeft geen ramen maar wel een rolluik. Een schuurtje, leek het wel. Het rolluik kon vanuit de binnenkant en vanaf de buitenkant geopend worden en maakte een enorm

kabaal. Telkens ging er maar één persoon naar binnen of naar buiten en diegene maakte gebruik van de voordeur of van het rolluik. Verder leek het huis net als het bijgebouw onbewoond. Alle informatie die hij had opgedaan tijdens zijn nachtelijke verkenningen had hij doorgegeven aan sectie twee van het regiment, die zijn *intel* weer gebruikte voor de grote gezamenlijke briefing.

Vannacht mag Robert de straat en gebouwen rondom het huis in de gaten houden, de binnenring. De afgelopen vierentwintig uur hebben zijn teammaten de actie meerdere malen geoefend. Robert had graag meegedaan, maar hij had nu eenmaal deze opdracht terwijl zijn maten met het spannende werk bezig waren. Hij heeft sinds hij er staat nog niet één keer achterom gekeken naar het huis, omdat het zijn taak niet is, en hij weet dat zijn maten alles tot in de puntjes uitvoeren. En daarbij komt het gevaar niet van achteren; voor hem ligt de grote boze buitenwereld. Hoewel dat ook wel weer meevalt, want voor hem is er nog een peloton infanteristen die de buitenring beveiligen.

Door zijn enkelzijdige headset hoort hij twee klikjes, het teken dat de actie op elk ogenblik kan beginnen. Hij visualiseert waar zijn collega's staan. Iedere militair heeft een taak en de ruimtes zijn bij het oefenen al verdeeld. Volgens de plattegrond van het pand, die ze via een ambtenaar hadden weten te bemachtigen door hem vijftig dollar te betalen, is het niet meer dan een grote ruimte. Mooi overzichtelijk, als de plattegrond klopt.

Met de wijsvinger van zijn linkerhand drukt Robert zijn oor dicht. Zijn rechterwijsvinger zit langs de trekker van zijn Diemaco C8A1, met zijn duim voelt hij of zijn wapen op SAFE staat. Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes en doet zijn mond iets open. Dan klinkt er een harde knal. De drukgolf is heftiger dan hij had verwacht. Instinctief maakt Robert zich klein en zijn linkerhand vindt blindelings de handgreep die hij aan het begin van zijn uitzending op zijn persoonlijke wapen heeft gemonteerd.

Operatie Swatter is officieel begonnen, met zichtbare en onzichtbare eenheden in de omgeving en een Apache-helikopter in de lucht. Op

verschillende plekken in de stad worden er woningen binnengevallen om Al Qaida-leden of lui die gelinkt zijn aan de terroristische organisatie op te pakken.

Bij het huis achter hem wordt de voordeur er met springlading uit geblazen. In een van de eerdere nachtelijke verkenningen had Robert al gezien dat de deur met een simpele voorwaartse trap ook wel opening, maar er werd toch gekozen voor een optie met meer machtsvertoon. ‘Wij zijn nog humaan, de yanks zouden er gewoon een drone op loslaten en daarna kijken of er overlevenden zijn,’ had de overste gezegd tijdens de briefing.

Direct klinkt er nog een knal, gevolgd door een enorme flits. De *flash-bang* doet zijn werk. Er wordt geschreeuwd, meerdere stemmen roepen door elkaar heen. Zowel Engelse als Nederlandse termen. Hoewel er vier mannen de woning in zijn gegaan, klinkt het alsof er binnen een heel peloton aan het werk is.

Robert tuurt over de kijker van zijn wapen naar de gebouwen om hem heen. Hier en daar springt het licht aan, maar als de lokale bevolking de militairen ziet staan, gaat ze weer naar binnen. Sommige mensen maken nog een wegwerpgebaar. Geen dreiging, schat Robert in.

Binnen een minuut na de flash-bang wordt er een man geblinddoekt en geboeid afgevoerd. Twee militairen begeleiden hem naar een vier-tonner die iets verderop verdekt staat opgesteld. Drie minuten na de flash-bang is er nog steeds geen oploop van burgers; so far, so good. De Eufraat kabbelt en de palmbomen ritselen nog steeds op de maat van de wind, alsof er niets is gebeurd.

Zijn teammaten doen nu een snelle scan door de woning om belastend materiaal te zoeken. Hij hoort over zijn headset dat er alleen nog maar een automatisch vuurwapen is gevonden. Niet echt spannend, want in bijna ieder huis ligt wel een kalasjnikov. Zolang de wapens niet tegen de Nederlanders of bondgenoten worden gebruikt, wordt het bezit ervan gedoogd. Een typisch Nederlandse oplossing, de *Dutch ap-*

proach. In het gebied waar de Amerikanen de scepter zwaaien gaat het er heel anders aan toe. De haat van de lokale bevolking jegens de yanks is nog steeds sterk aanwezig en deze aanpak helpt daar niet bij. Mede daarom is er door de legerleiding voor gekozen om de Nederlandse vlag te laten zitten op de linkerarm van het uniform, wat niet het geval was tijdens eerdere uitzendingen naar Bosnië. Hoewel de uniformen sterk op elkaar lijken, is het toch onderscheidend genoeg van de *stars and stripes* van de Amerikanen.

Een voor een komen de maten van Robert weer terug naar de voertuigen. Spok, de commandant van de groep van Robert, heeft naast zijn persoonlijke wapen een AK-47 vast.

‘Deze lag naast hem. Hij was zo overdonderd door de knal dat hij niet eens meer kon nadenken,’ zegt Spok. Zonder het wapen te ontladen legt hij de AK-47 achter in het voertuig.

Ferdinand heeft een laptop en een mobiele telefoon vast en doet ze in een zak, die hij naast de kalasnikov legt. Hij zet zijn voet op de achterband van het voertuig en trekt zichzelf dan in de auto.

‘Dat was mijn zaklamp,’ zegt Ferdinand ineens.

‘Wat?’ vraagt Robert.

Ferdinand pakt de inhoud van zijn broekzak vast aan de buitenkanten laat die zien aan Robert.

‘Mijn zaklamp kwam tegen de auto,’ zegt Ferdinand nogmaals en hij wijst naar een plekje op de auto.

‘Ja, en?’

‘Nee, gewoon. Mijn zaklamp.’ Ferdinand gaat verder met het ordenen van zijn spullen in de achterbak van de softtop.

‘Kijk dan ook uit,’ zegt Robert en hij kijkt naar de lak van zijn auto. Hij likt aan zijn duim en poetst de denkbeeldige kras weg. Afkeurend schudt Robert zijn hoofd.

Teun en Thierry komen als laatsten teruglopen. Iedereen heeft nu de woning verlaten en de deur is provisorisch teruggeplaatst zodat het huis zo achtergelaten kan worden.

Teun heeft een rugzak vast bij een van de hengsels. Voordat hij naar zijn eigen voertuig loopt, gaat hij langs Robert.

‘Moet je voelen...’ Hij overhandigt de rugzak aan Robert, die hem met zijn vrije hand aanpakt. Verrast door het gewicht laat hij de rugzak bijna vallen.

‘Wat zit hierin?’ vraagt Robert.

‘Kijk maar,’ zegt Teun met een glimlach.

Geheel tegen zijn overtuiging in laat Robert zijn Diemaco los, die dankzij de sling om zijn nek tussen zijn benen bungelt. Met beide handen opent hij de rugzak. Vol verbazing kijkt hij naar de inhoud. Voordat hij iets kan zeggen, klinkt er ineens een ratelend geluid. Een man gekleed in een kaftan, een lang traditioneel gewaad, komt met zijn handen omhoog uit het schuurtje lopen.

Robert laat de tas vallen, die met een doffe klap op de grond terechtkomt. Zijn handen vinden blindelings zijn wapen en hij doet een stap opzij.

Get out of the X.

Daarna richt hij zijn wapen op de borst van de man.

2

2014

Robert schrikt wakker van harde muziek. Hij moet zich eerst oriënteren en als hij enigszins bij kennis is, merkt hij dat hij op zijn chesterfieldbank zit in zijn eigen woonkamer. Iets wat hem de laatste tijd na zijn late dienst vaker overkomt. De woonkamer wordt alleen verlicht door de televisie, die nog aan staat. Op het scherm is een dame in lingerie aan het dansen. Op de achtergrond wordt de muziek steeds luider. Dan herkent hij het. Het is zijn telefoon die het nummer 'Hey Ya!' van het rapduo Outkast afspeelt. Hij staat op, maar kan zijn iPhone niet direct vinden. Plichtmatig klopt hij op zijn broekzakken, die uiteraard leeg zijn. Zijn aandacht wordt opnieuw getrokken naar wat er zich op zijn televisie afspeelt. Op het beeld is de schaars geklede dame ook aan het bellen en ze kijkt ondeugend naar Robert.

'Bel mij nu en ik zal je tot een hoogtepunt laten komen.'

Ze kreunt overdreven, geeft een knipoog en een luchtkus. Robert blijft een moment gebiologeerd toekijken hoe de vrouw haar beha uitdoet. Net voordat haar borsten zichtbaar worden, draait de camera weg naar een andere dame die bijna naakt is. Ook zij kreunt overdreven en kijkt zwoel, bijna loensend, naar Robert. Zijn ringtone begint weer van voren af aan. Een vluchtige blik op de klok vertelt hem dat het 02.12 uur is.

Nog achtenveertig minuten tot heel.

Hij wrijft de slaap uit zijn ogen. De muziek komt uit de keuken en met een snelle pas loopt hij ernaartoe. Zijn telefoon ligt op het aanrecht

naast een fles Jack Daniel's, waar al een paar borrels uit zijn. Op zijn scherm staat een telefoonnummer dat hij niet herkent. Net wanneer hij met zijn wijsvinger het groene icoontje met het telefoontje naar rechts veegt, stopt het duo met rappen en verschijnt de notificatie GESPREK GEMIST.

Wie belt er nu om kwart over twee 's nachts?

Nog een beetje slaapdronken loopt hij met zijn telefoon en een glas whisky naar zijn bank. Als hij weer is neergeploft, ziet hij dat er op de salontafel nog een onaangetast glas whisky staat. Hij drinkt het glas in zijn handen in één teug leeg. De whisky glijdt zijn slokdarm in en laat een branderig gevoel achter. Hij houdt even zijn adem in om het gevoel in zijn keel vast te houden en ademt dan door zijn neus weer uit. Dan kijkt hij met het lege glas in zijn handen naar de televisie, waar inmiddels twee schaars geklede dames te zien zijn die elkaar hevig aan het zoenen zijn.

Wat een poppenkast.

Net als Robert zijn lege glas wil omruilen voor de afstandsbediening gaat zijn telefoon opnieuw. Op het scherm staat weer hetzelfde telefoonnummer. Nog voordat Robert zijn naam kan zeggen, hoort hij iemand zacht praten. Hij kan net niet verstaan wat er gezegd wordt. Aan de andere kant van de lijn klinkt er een gil en een hoop gestommel.

‘Hallo?’ roept Robert. ‘Wie is dit? Hoe kom je aan mijn nummer?’

De verbinding wordt zonder antwoord verbroken.

Stomverbaasd kijkt Robert naar zijn telefoon, maar die laat alleen het startscherm zien. Hij twijfelt geen moment en belt het nummer terug. Vrijwel direct wordt er opgenomen.

‘Ja, sorry, verkeerd verbonden. Ik hoop niet dat ik je wakker heb gemaakt,’ zegt een mannenstem.

‘Je belde twee keer. Wie ben je?’

‘Ik heb een tijdje geleden via Marktplaats iets van je gekocht. Ik had je nummer nog in mijn telefoon staan. Waarschijnlijk een broekzak-

gesprek. Sorry.’ Waarop de verbinding gelijk wordt verbroken. Robert neemt geen genoegen met het antwoord en belt nogmaals terug. Direct wordt hij doorgeschakeld naar de voicemail. Hier klopt geen reet van, hij heeft nog nooit zijn telefoonnummer gegeven aan een koper via Marktplaats. Sterker nog, hij doet nooit zaken via dit platform. Hij googelt het telefoonnummer, maar dat levert niets op. De stem kan hij ook niet plaatsen en hij belt nog een keer, maar tevergeefs; weer de voicemail. Hij slaat het nummer op in zijn contacten en ververst zijn lijst. Opent WhatsApp om te kijken of er een profielfoto achter het telefoonnummer zit, maar helaas. Een nietszeggend plaatje van een vlinder. Misschien was het echt een broekzakgesprek. Maar een kerel met een profielfoto van een vlinder? Tegenwoordig hoef je nergens meer van op te kijken.

Robert staat op met de afstandsbediening in zijn hand. Net op het moment dat hij zijn televisie uit wil zetten, is er weer een nieuwe dame verschenen, die ook dolgraag met Robert in contact wil komen en er persoonlijk voor zal zorgen dat zijn wildste fantasieën zullen uitkomen. Hoofdschuddend zet hij zijn televisie uit en gooit de afstandsbediening op de bank.

Hij pakt de glazen van zijn tafel en loopt naar de keuken. Even overweegt hij om het volle glas whisky in één keer op te drinken, maar uiteindelijk gooit hij het leeg in de spoelbak. De kenmerkende geur van Jack Daniel’s blijft even rondwalsen in de gootsteen. Een moment heeft hij spijt, maar die verdwijnt snel als hij op het klokje van zijn magnetron kijkt. Het is al halfdrie geweest. In het donker loopt hij naar zijn slaapkamer, en onderweg trekt hij zijn kleding uit.

Via zijn telefoon zet hij een afspeellijst op. Uit de bluetoothspeaker die op zijn nachtkastje staat klinkt het geluid van een regenbui. Dit doet hij stevast voor het slapengaan om de piep tegen te gaan die altijd in zijn hoofd zit. Een van de vele littekens die Robert in zijn leven heeft verzameld. In de verte klinkt zachtjes onweer en Robert dommelt weg.

Nog geen drie uur later is hij alweer wakker. Met een kopje koffie in zijn hand loopt hij naar de bank. Als het koude leer in aanraking komt met zijn benen en rug stekt zijn adem even. Dan neemt hij een nipje van zijn koffie dat zijn lichaam direct weer verwarmt. Het kippenvel schiet als een wave die door een vol stadion gaat over zijn lichaam. Het is een ritueel dat hij iedere ochtend herhaalt.

Tijd voor zijn andere ritueel. Een rondje ochtendjournaal op de verschillende zenders. Als hij zijn tv aanzet, herinnert hij zich het gesprek van een paar uur geleden weer. Hij belt het nummer nog een keer, maar hoort direct weer de blikkerige vrouwenstem die hem vertelt dat hij een bericht kan inspreken. De vragen die hij vannacht had, spoken nog steeds door zijn hoofd.

Het ochtendjournaal is al bijna afgelopen, want er is een feelgood-item te zien van een hond die na twee jaar weer met zijn baasje is herenigd. Het is niet echt belangrijk nieuws, maar het ochtendjournaal sluit vaak af met een positief bericht – als je het weerbericht niet meetelt, want dat is weer beroerd, zoals altijd.

Na een kort reclameblok wordt het ochtendjournaal herhaald. De nieuwslezer is casual gekleed en wenst zijn kijkers goedemorgen. Direct verandert zijn blik en fronst hij zijn wenkbrauwen. Robert ziet de mond van de nieuwslezer bewegen, maar hij hoort niets meer van wat hij zegt. Een moment kijkt hij verdoofd naar het scherm zonder te registreren wat hij ziet of hoort. Met een klap valt zijn kopje op de houten vloer, wat hem weer in het hier-en-nu trekt. De donkerbruine vloeistof vliegt alle kanten op en komt grotendeels neer op Roberts rechtervoet. De pijscheut is tot zijn lies voelbaar, maar is gelukkig van korte duur; net lang genoeg voor hem om een paar krachttermen te produceren. Als Robert weer naar de televisie kijkt, is het volgende item al begonnen.

3

2004

Irak – As Samawah

‘On the ground! On the ground!’ schreeuwen de militairen tegelijk.

Robert schreeuwt in een reflex mee. Vanuit zijn ooghoeken ziet hij dat zijn teamleden verschillende posities rondom hem innemen. De Irakees is omsingeld en kan geen kant op.

‘Drie-eenenzestig staat,’ zegt een van de teamleden op uiterst kalme toon. Bij het horen van die woorden valt er een rust over Robert heen. Ondanks het feit dat de twee ploegen in de binnenste ring staan, is het van belang dat er één beveiligd is, zodat ze niet voor nog meer verrassingen komen te staan.

In een mum van tijd worden er vier geweerlopen op de Irakees gericht. Na een onverwachte beweging zal er een oorverdovend salvo klinken. Ondanks de duisternis is er angst zichtbaar in de ogen van de onbekende man. Hij blijft stokstijf staan, met zijn handen naar de sterrenhemel gericht. Spok laat zijn Diemaco zakken en pakt zijn Glock 17 uit zijn beenholster. Met zijn andere hand pakt hij een zaklamp, waarmee hij de Irakees in een schijnwerper zet. De Irakees knijpt zijn ogen dicht en wendt zijn gezicht af. Dat is het moment dat Robert met kleine maar zorgvuldig gezette pasjes op hem afloopt. Diverse scenario’s schieten gelijk door zijn hoofd.

De ‘wat als’-vraag.

Hij sluipt verder, als een kat naar zijn prooi. Al lopend dirigeert hij

zijn Diemaco langzaam naar zijn rug, een man-tot-mangevecht gaat nu eenmaal makkelijker met lege handen. Ineens valt het hem op hoe stil het is. Zijn kisten knarsen bij elke stap op de oneffen ondergrond, hoe voorzichtig hij ze ook plaatst. Hij hoort zelfs de Eufraat weer kabbelen. Robert staat nu op ongeveer twee meter afstand van de Irakees. Hoe dichterbij hij komt, hoe sterker de penetrante zweetlucht wordt. Zijn ogen scannen heel zijn lichaam van top tot teen. In zijn hoofd visualiseert Robert hoe hij zijn tegenstander overmeestert. Eerst zijn handen onder controle, daarna het lichaam naar de grond, knie op zijn rug en boeien.

Een ander scenario schiet nu ook door zijn hoofd. In zijn snelheid mist hij de handen van de Irakees en hij ziet kans om een mes te pakken, of erger. Misschien heeft hij wel een bomgordel en ligt iedereen hier in de omgeving in hoofdgroepen uiteen. Zijn ogen schieten naar zijn middel, maar het is moeilijk te zien door zijn kaftan. Hij heeft tenslotte tijd genoeg gehad om zich voor te bereiden op het een en ander voordat hij naar buiten kwam met opgestoken handen. Robert bijt op de binnenkant van zijn onderlip om zijn kop erbij te houden. Hij is nu dichtbij genoeg om de Irakees te horen mompelen. Robert herkent een gebed dat hij de afgelopen weken meerdere keren gehoord heeft sinds hij in het gebied is.

De pasjes van Robert worden onbewust iets kleiner en zijn ogen scannen voor de laatste keer het lichaam van de Irakees van top tot teen. Met de snelheid van een cheeta pakt hij een van zijn polsen en met een simpele voetveeg maant hij de Irakees naar de grond, die zich als een lappenpop laat vallen. Met zijn knie drukt Robert zijn tegenstander de grond in. Hij hoort hoe de lucht uit zijn longen wordt geperst. Uit een van de vakken van zijn ops-vest pakt hij speciaal geprepareerde tiewraps, die als geïmproviseerde handboeien fungeren. De Irakees schreeuwt het uit als hij weer enigszins normaal kan ademen, het harde plastic snijdt diep in zijn huid. De handen van Robert gaan direct naar de onderrug van zijn arrestant. Niets, geen bomgordel.

Op dat moment dooft Spok zijn zaklamp en is de show over. Teun, die als een schaduw met Robert meegelopen is, tikt hem op zijn schouder.

‘Goed gedaan, makker,’ zegt hij zachtjes. Als Robert opkijkt ziet hij een aantal duimpjes van zijn teamleden, die nog steeds druk in de weer zijn met de omgeving. Samen met Teun tilt Robert de Irakees op, maar die blijft schreeuwen en bij iedere beweging die hij maakt, komen de tiewraps strakker te zitten. Robert maant de Irakees tot kalmte, maar dat werkt alleen maar averechts. Her en der gaan er lichten in woningen aan en nieuwsgierige bewoners komen naar buiten. Nu is het van belang dat de beveiliging van de buitenring zijn werk doet en de oploop op afstand houdt, iets waar het team blindelings op moet vertrouwen. Met één hand bij de tiewraps en één hand op zijn schouder loopt Robert met de Irakees naar de softtop. Robert zoekt oogcontact met Ferdinand, die achter het boordwapen staat. Met zijn hoofd wijst hij de omgeving aan en zijn maat begrijpt gelijk wat hij bedoelt. Ferdinand draait de affuit en richt het boordwapen boven de menigte aan de overkant van de Eufraat.

De stappen die Robert zet zijn te groot voor de Irakees, waardoor hij bijna struikelt bij iedere stap.

‘*Shut the fuck up!*’ schreeuwt Teun tegen de Irakees.

‘Ontspannen, Teun,’ zegt Robert op kalme toon. ‘Fouilleer die vent nu maar snel.’

De zweetgeur heeft plaatsgemaakt voor angstzweet met een vleugje urine en stront. De Irakees schreeuwt nogmaals, maar wordt abrupt gesmoord door Teun, die een hand op zijn mond legt.

‘Hou je gore teringkop,’ sist hij. De rechterhand van Teun vuurt een leverstoot af op de geboeide Irakees, maar nog voordat de vuist het doel raakt, slaat Robert de aanval af. De vuist komt met een doffe klap hard tegen de softtop aan.

‘Klootzak, waarom doe je dat?’

De Irakees schrikt van de klap en stopt abrupt met schreeuwen, waarna hij opnieuw begint te bidden.

‘Kijk om je heen. Te veel oogjes, en hem een stoot geven is zeker niet de oplossing.’

Teun knijpt en schudt een paar keer met zijn hand, met een van pijn vertrokken gezicht.

‘Hij is nu rustig, dus fouilleer hem even,’ zegt Robert.

‘Je bent echt een lul, Larf.’

‘Weet ik, als je maar luistert naar je meerdere.’ Robert geeft een knipoog en knikt naar de Irakees.

‘Ja, baas.’

Teun controleert eerst de kraag van de Irakees en klopt daarna systematisch zijn bovenlichaam af.

‘Mijn god, wat stinkt die vent,’ zegt Teun, die nu volledig in de persoonlijke cirkel staat van de Irakees. Als Teuns handen bij zijn middel komen, begint de Irakees ineens tegen te strubbelen. Robert pakt de arrestant stevig in zijn nek en knijpt zijn hand samen. Hij knijpt zo hard dat de schouders van de Irakees omhoogkomen en hij zijn hoofd scheef moet trekken om de pijn te verzachten. De grip is zo stevig dat de arrestant moeite heeft om enige vorm van geluid te produceren. Hij knijpt nog iets harder, zodat de Irakees zeker weet dat hij niet nog een keer zoiets moet proberen.

‘*Keep calm...*’ zegt Robert en hij laat zijn grip iets vieren en laat dan helemaal los. De schouders van de Irakees zakken gelijk een aantal centimeter en zijn hoofd staat weer enigszins recht op zijn lichaam.

‘Ik denk dat hij het begrepen heeft. Ga maar verder.’

Teun gaat verder waar hij gebleven is en zijn handen gaan weer direct naar zijn middel. Teun moet iets door zijn knieën zakken om goed te kunnen fouilleren en nog is hij bijna langer dan de Irakees. Robert doet een stap opzij om zijn collega meer ruimte te geven, zijn linkerhand heeft nog steeds grip op de tiewraps. Bij iedere beweging die gemaakt wordt, snijdt die een millimeter dieper in de huid van de arrestant. Hij kijkt om zich heen en ziet dat de oploop aan de overkant van de Eufraat is verdubbeld. Achter de softtop maakt Spok een pomp-

beweging met zijn arm om aan te geven dat ze op moeten schieten. Robert geeft een kort, onzichtbaar knikje en trekt onbewust nog een keer aan de tiewraps. De arrestant ontbloot zijn tanden van de pijn. Hij kijkt Robert aan en draait daarna zijn hoofd naar Teun. Robert laat zijn grip op de geïmproviseerde handboeien iets vieren. Uit het niets zwaait de Irakees zijn hoofd naar achteren en komt met zijn achterhoofd tegen het voorhoofd van Teun aan, die zich net staande kan houden. De ogen van de Irakees rollen in zijn schedel. De muts die Teun op heeft verzacht de klap iets, maar hij is alsnog groggy.

Robert twijfelt geen moment en trapt de Irakees in zijn knieholten, die daardoor in elkaar zakt. Tijdens de val komt de Irakees met zijn hoofd hard tegen de wielkast van de softtop aan.

Het gejoel van de menigte komt tot een hoogtepunt en een enkeling gooit een steen naar de softtop, die halverwege de Eufraat in het water komt. De militairen aan de overkant moeten zich inspannen om alles onder controle te houden.

Niet veel later klinkt er een ritmisch gezoef en Robert hoeft niet te kijken om te zien wat dat geluid veroorzaakt. Een Apache-gevechtshelikopter vliegt laag over de militairen en burgers heen om ze af te schrikken. Robert moet zichzelf en de Irakees beschermen tegen het geweld dat de Apache veroorzaakt. In het donker heeft de gevechtshelikopter iets onheilspellends en is hij nauwelijks te zien. De bladen van de palmbomen hebben het zwaar te verduren en de wind van de wieken veroorzaakt grote kringen in de rivier. De burgers aan de overkant van de Eufraat weten niet hoe snel ze weer naar binnen moeten gaan. Na een korte *fly-over* maakt de piloot weer hoogte en verdwijnt de Apache in de nacht.

Robert rolt zijn geboeide arrestant op zijn zij, maar alleen zijn armen bewegen mee. Hij pakt hem bij zijn schouders om de rest van zijn lichaam mee te krijgen. Boven zijn oog zit een flinke jaap en het bloed gutst eruit.

Teun staat op en knippert een paar keer met zijn ogen. Hij trekt zijn muts van zijn hoofd en drukt de zachte stof tegen zijn voorhoofd.

‘Wat een klootzak, die zag ik niet aankomen.’ Hij schudt met zijn hoofd, maar trekt meteen daarop een pijnlijk gezicht.

‘Gaat het?’ vraagt Robert, die al een flinke bult zien ontstaan op het hoofd van zijn collega.

‘Het moet maar,’ antwoordt Teun en hij pakt een klapmes. Het lem-met glinstert in het maanlicht. Roberts ogen worden groot en voordat hij iets kan zeggen pakt Teun de Irakees bij zijn kraag. Hij snijdt de kaftan van boven naar beneden aan flarden. Als het kledingstuk ter hoogte van zijn navel is opengesneden, stopt Teun het mes weer weg. Hij voelt nog even aan zijn voorhoofd en scheurt daarna het kledingstuk verder kapot. Daarna wijst hij naar de broeksband die verborgen zat achter het kledingstuk. Robert ziet het nu ook, de handgreep van een Luger Po8 steekt erboven uit, een handvuurwapen met een eigen geschiedenis dat teruggaat tot de Eerste Wereldoorlog.

‘Dat mocht ik dus niet vinden,’ zegt Teun. Plichtmatig tast hij iedere vierkante centimeter van het lichaam af.

Het doemscenario van eerder schiet weer door Roberts hoofd. Het had zomaar anders kunnen aflopen voor iedereen. Teun trekt het wapen uit de broeksband met zijn wijsvinger en duim.

‘Deze zie je niet meer terug, vriend,’ zegt hij en hij legt het wapen op de grond voor de Irakees. Het bloed loopt nog steeds uit de wond boven zijn oog.

Robert, die op zijn knieën achter zijn arrestant zit, ziet hoe Teun een noodverband pakt uit een zakje ter hoogte van zijn enkel. Dat plaatst hij schuin over beide ogen van de Irakees, waarna hij de rest van de hengels begint te verbinden. Als het hoofd er bijna uitziet als een mummie zet Teun de knoop net iets te strak tussen de ogen van de Irakees. Een vals lachje verschijnt op zijn gezicht terwijl hij met twee vingers op de wenkbrauw drukt.

‘Hij is schoon,’ zegt Teun, terwijl hij de Luger Po8 oppakt en deze bij Ferdinand in de softtop naast de kalasjnikov legt.

Via zijn communicatieset geeft Robert aan dat de Irakees meegen-

men kan worden. Door het overweldigende geluid van de Apache heeft hij de viertonner die bijna naast hem staat niet horen aankomen. Een infanterist neemt zijn arrestant over en samen tillen ze het bewusteloze lichaam in de laadruimte. Als de Irakees vastgesnoerd zit in zijn zetel komt hij bij. Direct zet hij zijn strot weer open en begint te schreeuwen.

‘Succes ermee,’ zegt Robert tegen de infanterist die naast de Irakees plaatsneemt, en dan springt hij de viertonner uit, sluit de achterklep en geeft twee klappen tegen het ijzer. Met een hoop gebrom vertrekt de vrachtwagen met de gewonde arrestant naar Camp Smitty, waarna hij wordt overgebracht naar de Abu Ghraib-gevangenis, waar alle verdachten heen gaan die zijn aangehouden tijdens de operatie.

Terwijl hij terugloopt naar zijn softtop, gaat hij even naar Teun, die zijn muts weer opheeft. Hij steekt zijn vuist uit. Teun beantwoordt het gebaar met een boks. Hij heeft een sigaret in zijn mondhoek hangen die nog niet aangestoken is en geeft Robert het pakje peuken. Uit het pakje pakt Robert een sigaret en doet die omgedraaid weer op zijn plek en geeft het weer terug. Samen kijken ze naar de gasten van de buitenring die de burgers weten te kalmeren. Hoog boven het groepje militairen vliegt de Apache voor een laatste keer hoorbaar voorbij, om de troepen op de grond te bedanken voor de samenwerking. Dit deel van Operatie Swatter is klaar. Het rolluik van de schuur krijgt Spok met enige weerstand dicht, daarna pakt hij de rugzak die Robert eerder heeft laten vallen, klopt het zand eraf en geeft hem aan Teun.

‘Deze moeten we niet vergeten,’ zegt Spok.